

4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 17 obchodního zákoníku),
5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.

Jestliže povinný subjekt odmítne žádost o poskytnutí informace byť jen v části, je povinen vydat o tomto odmítnutí rozhodnutí, přičemž toto rozhodnutí musí být řádně odůvodněno, včetně odkazu na zákonná ustanovení, jimiž se řídil. Pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti se podle § 20 odst. 4 písm. a) InfZ použijí příslušná ustanovení správního řádu. Takové rozhodnutí tedy musí naplňovat náležitosti stanovené v §§ 68 až 72 správního řádu. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí však odvolací orgán shledal, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 1 správního řádu v napadeném rozhodnutí zcela absentuje výrok. Odvolací orgán je dále toho názoru, že ani odůvodnění plně nedostalo požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť z něj nelze vyvodit úvahy, kterými se orgán prvního stupně řídil při posuzování žádosti o informace a při výkladu právních předpisů, které vyřizování takové žádosti upravují. Odvolací orgán má za to, že obecné konstatování, že žadatel požaduje utajované informace, aniž by rozhodnutí obsahovalo hlubší odůvodnění, které je dle § 68 odst. 3 správního řádu jednou z náležitostí správního rozhodnutí, není dostačující. Odvolacímu orgánu tak nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj nevyplývají žádné úvahy či důvody, které vedly orgán prvního stupně k odmítnutí žádosti, a nemůže tak posoudit správnost ani zákonnost takového rozhodnutí.

Podobně se vyjádřil rovněž Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 16. 10. 2009 č. j. 5 Ca 184/2008-38, jehož postup posléze potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2010 č.j. 1 As 8/2010-65. Městský soud v Praze v citovaném rozsudku uvedl, že je nezbytné, aby rozhodnutí o odepření informace dle § 7 InfZ obsahovalo kromě odkazu na příslušná zákonná ustanovení rovněž důvody, pro které informace vyžaduje utajení, byť i jen v obecné rovině. Dále také uvedl, že z něj musí být zřejmé, v čem spočívá riziko ohrožení v případě poskytnutí požadovaných informací, neboť soud musí mít v soudním řízení možnost uvážit o důvodech utajení požadované informace, které jsou uvedeny v odůvodnění správního rozhodnutí.

Z ustanovení § 7 InfZ vyplývá, že povinné subjekty neposkytnou takovou informaci, která je v souladu s právními předpisy označena za utajovanou, ledaže k ní má žadatel oprávněný přístup. Takovým právním předpisem pak je zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). Ten ve svém ustanovení § 5 stanoví druhy zajištění ochrany utajovaných informací, přičemž jedním ze způsobů jejího zajištění je personální bezpečnost, jež je dále upravena v ustanoveních §§ 6 až 14 citovaného zákona. Personální bezpečnost tvoří především výběr fyzických osob, které mají mít přístup k utajovaným informacím, ověřování podmínek pro jejich přístup k utajovaným informacím, jejich výchova a ochrana. Jak dále vyplývá ustanovení § 58 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací, poslanci a senátoři Parlamentu mají ode dne zvolení nebo jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení, a to i bez platného osvědčení fyzické osoby a poučení.

Dle odvolacího orgánu je v posuzovaném případě podmínka oprávněného přístupu k utajované informaci u žadatele, který je senátorem Parlamentu České republiky, jehož mandát vznikl dne 20. 10. 2012 a v současné době stále trvá, splněna. O to víc pak nabývá na důležitosti řádné odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť v případě, kdy žadatel má dle zákona na požadované informace nárok a dotázaný orgán prvního stupně mu je odmítne poskytnout, nemůže odvolací orgán takový postup bez znalosti podrobnějšího odůvodnění potvrdit. Je tedy na orgánu prvního stupně, aby žadatelovu žádost opětovně posoudil a aby při tomto posuzování vzal v úvahu rovněž skutečnost, že

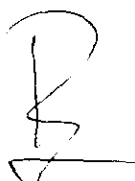
žadatel žádá pouze o statistické informace týkající se počtu kontrol provedených podle § 11 odst. 1 zákona o Bezpečnostní informační službě a dále o sdělení počtu odejmutí povolení podle § 11 odst. 2 téhož zákona. V rozsahu odpovídajícím výsledkům tohoto posouzení informace buď poskytne, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které musí být řádně odůvodněno, a to včetně odkazu na zákonná ustanovení, jimiž se řídil.

Z uvedeného vyplývá názor odvolacího orgánu, že žadatelovo odvolání je důvodné. *Odvolacímu orgánu za této situace nezbylo, než napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k novému rozhodnutí. Ve svém dalším postupu bude orgán prvního stupně právním názorem odvolacího orgánu vázán.*

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. Jaroslav Rozsypal
vedoucí oddělení styku s veřejností
odboru tiskového
sekce kabinetu ministryně
Ministerstva spravedlnosti ČR
(agenda svobodného přístupu k informacím)